

Arrest

nr. 177 840 van 17 november 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat F. HASOYAN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 1 juli 2015 aan op het Belgische grondgebied en diende op 2 juli 2015 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 23 juni 2016 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan op 24 juni 2016 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Khosh Ghonbad (district Behsud, provincie Nangarhar). U bent een Tadzjiek van etnische origine. U bent nooit naar school gegaan en dus ongeletterd gebleven. U baatte met uw broer S.(...) een winkel uit in Chawke Bani,

vlakbij Khosh Ghonbad. U bent naar België gekomen met uw broer A.(...) M.(...) (CGVS (...), O.V. (...)).

Uw vader overleed ongeveer tien jaar geleden. Na zijn dood kende uw familie een grondconflict met ene S.(...). Dit omdat jullie weigerden de rest van jullie gronden aan hem te verkopen. Omdat uw broer vreesde te worden gedood door deze persoon, vluchtte hij in 2009 naar het Verenigd Koninkrijk. Onder de naam M.(...) Z.(...) (dit is hoe uw moeder uw broer noemde) diende hij er een asielaanvraag in. De Britse autoriteiten wachtten het einde van zijn asielprocedure niet af en repatrieerden uw broer op 4 april 2012 naar Afghanistan.

Op 30 januari 2013 is uw broer beginnen werken als veiligheidsagent voor Q.(...) M.(...) I.(...) A.(...), voorzitter van de politieke partij ANC (Afghanistan National Congress). Voorheen werkte uw broer steeds als schilder in de stad Jalalabad. Als veiligheidsagent moest hij zien of het veilig was voor de ANC-voorzitter om naar bepaalde plaatsen in de stad te gaan. Zo controleerde M.(...) de weg naar de luchthaven, naar het Spin Ghar Hotel of naar het gouverneurshuis. Hij diende de voorzitter te verwittigen mocht hij verdachte personen opmerken.

Op 27/2/1394 (17 mei 2015) zijn de Taliban naar jullie huis gekomen. Zij hebben uw broer naar een hem onbekende plaats gebracht waar hij door de Taliban geslagen werd. In de volgende dagen werd uw broer toegesproken door hun leider. Deze zei dat M.(...) I.(...) A.(...) een slecht persoon was en een spion van de Amerikanen. Hij zei dat het de plicht van uw broer was A.(...) te vermoorden. Omdat M.(...) na enkele dagen zijn medewerking met de Taliban beloofde, werd hij door hen vrijgelaten. Zij brachten hem naar een dorp niet ver van het uwe. Uw broer keerde terug naar Khosh Ghonbad, bleef er nog een nacht en bracht de volgende dag zijn familie in veiligheid bij zijn schoonfamilie. Vervolgens verlieten u en M.(...) Afghanistan.

Via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Italië en Frankrijk zijn jullie naar België gekomen. Op 2 juli 2015 gingen jullie zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroegen jullie asiel aan.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar uw broer door de Taliban wordt geviséerd. Omdat u zijn broer bent, zullen de Taliban u ook niet met rust laten. Enkele maanden na jullie vertrek uit Afghanistan werd M.(...) I.(...) A.(...) alsnog door de Taliban vermoord.

Ter staving van uw asielaanvraag leggen u en uw broer volgende documenten neer: uw Afghaans identiteitsdocument (taskara), de taskara van M.(...), zijn rijbewijs, een bevestigingsbrief van ANC, zijn badge van ANC, een kaartje van M.(...) I.(...) A.(...), een internetartikel getiteld "in memory", elf foto's waarop de voorzitter van ANC en uw broer te zien zijn, een document van UK Border Agency in verband met de repatriëring van uw broer en de enveloppe waarmee de stukken door een ver familielid op de post gedaan werden.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u verwijst naar de asielmotieven die ook door uw broer A.(...) M.(...) worden ingeroepen. In het dossier van uw broer nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In deze beslissing argumenteert het CGVS waarom aan de activiteiten van uw broer voor het ANC en bijgevolg aan de daaruit volgende problemen geen geloof kan worden gehecht. Deze argumentatie luidt als volgt:

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat u gewerkt heeft voor het ANC en voor M.(...) I.(...) A.(...) in het bijzonder. Zo is het niet aannemelijk dat iemand met uw profiel verantwoordelijk zou zijn voor de veiligheid van dergelijk persoon. U verklaart dat A.(...) de voorzitter van de politieke partij ANC was, dat hij strijd voerde tegen de corruptie in Afghanistan en dat iedereen in Afghanistan de man kende. Er mag dan ook worden verondersteld dat een dergelijke persoon een potentieel doelwit was. Desondanks zou men u voor dergelijke functie hebben aangenomen, goed wetende dat u geen enkele ervaring of opleiding had op het gebied van beveiliging of intelligence. U verklaart dat u voorheen jarenlang als schilder aan de kost kwam (CGVS, p.10).

Voorts kan worden opgemerkt dat uw verklaringen in verband met uw beweerde activiteiten bijzonder vaag en summier zijn gebleken, wat uw geloofwaardigheid verder ondermijnt. Gevraagd naar de exacte inhoud van uw functie, zegt u dat u louter verantwoordelijk was voor het controleren van de veiligheid van de route naar de plaatsen waar A.(...) meetings bijwoonde. Zo controleerde u de weg naar het Spin Ghar hotel of naar de luchthaven. Gevraagd hoe u zulks kon controleren, blijkt uw uitleg opnieuw bijzonder vaag. U stelt dat u "observeerde", "de mensen bekeek" en zag "of er geen verdachte individuen onderweg waren" (CGVS, p.7, 13). Op de vraag wat u bedoelt met verdachte individuen, heeft u het over personen met een tulband of op een motorfiets (CGVS, p.7). Wat dit betreft, kan worden opgemerkt dat dergelijke individuen geen uitzondering zijn in het straatbeeld van Jalalabad, zodat uw verklaringen hierover zeer weinig specifiek zijn. Gevraagd of u dan ooit een gevaarlijke situatie of een

verdacht individu opmerkte, wijzigt u uw relaas enigszins en stelt u dat u nooit met dergelijke zaken geconfronteerd werd. U zou behalve veel drukte op straat nooit enig "probleem" hebben moeten rapporteren (CGVS, p.11).

U verklaart verder dat u de veiligheidsverantwoordelijke van A.(...) was in uw eigen regio maar u weet dan weer niet of er in andere regio's andere veiligheidsmensen aan de slag waren (CGVS, p.14). Ook elders verklaart u dat hij vaak naar andere provincies ging maar stelt u niet te weten of hij dan alleen ging (CGVS, p.13). Gevraagd naar enkele namen van mensen met wie u af en toe samenwerkte om de veiligheid van de voorzitter te garanderen, zegt u er geen te kennen (CGVS, p.12). U beweert verder dat hij wel twee persoonlijke lijfwachten had. Echter, ook hun namen zijn u niet bekend (CGVS, p.9). Het lijkt nochtans voor de hand te liggen dat iemand in de functie die u zou hebben gehad af en toe overleg pleegt met mensen die eveneens instaan voor de veiligheid van de voorzitter. U beweert verder dat u de route naar het Spin Ghar hotel controleerde maar gevraagd wie vervolgens de veiligheid binnenin het hotel controleerde, zegt u dat het hotel daar personeel voor had (CGVS, p.12). Dit is weinig aannemelijk, te meer de voorzitter in het hotel de andere partijleden zou hebben ontmoet voor een conferentie (CGVS, p.11). Dat ANC geen veiligheidspersoneel zou hebben voor dergelijke bijeenkomsten, lijkt uitgesloten.

Verder kan worden gewezen op enkele inconsistenties in uw relaas. Als het CGVS u de vraag stelt of u als medewerker van de veiligheid ook wel eens met de politie samenwerkte, zegt u dat dit niet het geval was (CGVS, p.14). Vervolgens verklaart u dan weer dat A.(...) de politie belde als u ergens een verdacht individu spotte en dat de politie dan ter plaatse kwam (CGVS, p.14). Gevraagd of u dan de verdachte niet diende aan te wijzen, zegt u dat u dit niet deed en dat de politie zelf moest uitzoeken wie dan verdacht was (CGVS, p.14). Dit is allemaal zeer merkwaardig. Nog merkwaardiger is dat u uw relaas vervolgens omgooit en beweert dat u eigenlijk nooit een verdacht persoon zag en dat de politie dus ook nooit is moeten komen (CGVS, p.14).

Nog andere verklaringen tonen aan dat u niet voor ANC gewerkt heeft. Zo is het zeer merkwaardig dat uw broer tijdens het gehoor voor de DVZ niet kon verduidelijken wat u deed voor ANC. Nochtans hebben jullie Afghanistan op hetzelfde moment en omwille van dezelfde beweerde vrees voor de Taliban verlaten, zodat kan aangenomen worden dat hij toch enigszins op de hoogte is van uw beroep. Verder verklaart u dat u M.(...) I.(...) A.(...) de dag na uw asielaanvraag telefoneerde en hem uitlegde dat u door de Taliban ontvoerd werd en gevraagd werd om hem te vermoorden (CGVS, p.10). Het is bijzonder ongeloofwaardig dat iemand die verantwoordelijk zou zijn geweest voor de veiligheid van een partijvoorzitter, anderhalve maand zou wachten alvorens deze persoon te waarschuwen voor mogelijk onheil. U argumenteert dat u eerder niet de mogelijkheid had om hem te contacteren (CGVS, p.10), wat niet ernstig is. Voorts nog gevraagd wie na uw vertrek uit Afghanistan uw functie zou hebben overgenomen, zegt u dit ook niet te weten (CGVS, p.10). Dit alles roept ernstige twijfels op bij uw geloofwaardigheid.

Verder kon nog worden vastgesteld (en heeft u ook zelf gezegd) dat u geen enkele informatie heeft over het verleden van A.(...). U weet niet of hij ooit tot een partij van de mujahedin behoorde, u heeft geen idee of hij ooit een overheidsfunctie waarnam en u weet niet of de man ooit in het buitenland, bijvoorbeeld in Pakistan of in de Verenigde Staten, woonde (CGVS, p.16). U verklaart voorts dat hij vier zonen had maar het is u niet bekend of deze mensen op de een of andere manier voor de Afghaanse overheid of voor ANC werken (CGVS, p.16). Dat uw kennis over deze persoon dermate beperkt is, is eens te meer zeer merkwaardig en wijst er verder op dat uw asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

Geconfronteerd met het ongeloofwaardige karakter van uw activiteiten voor de partij ANC, antwoordt u dat uw verklaringen worden gestaafd door de bevestigingsbrief van ANC, de badge, de foto's en een filmpje op uw telefoon. Wat dit betreft, kan worden vastgesteld dat deze stukken de bedrieglijkheid van uw relaas veeleer bevestigen. De badge van ANC stelt dat u "Secretary" bent, wat u zelf ten stelligste ontkent. U zegt dat dit een vergissing moet zijn (CGVS, p.6). In de bevestigingsbrief staat dan weer te lezen dat u "Security Secretary" bent, bevoegd voor "all security management". Gevraagd naar meer uitleg, antwoordt u ongeletterd te zijn en enkel verantwoordelijk te zijn geweest voor de veiligheid op de weg naar locatie a of b. Dat men uw verantwoordelijkheden in de bevestigingsbrief schromelijk overdrijft, doet uw geloofwaardigheid en die van de auteur van de brief geen goed. De foto's waarop de voorzitter te zien is en waarop u ook enkele keren figureert, bewijzen nog niet dat u ook voor ANC gewerkt heeft. Zo bent u te zien in het kantoor van M.(...) I.(...) A.(...). Gevraagd wat u daar deed, antwoordt u dat u eerst uw wedde ging ophalen en daarna "ter herinnering" een foto met hem liet maken. Dergelijke fotoshoot lijkt eerder op een vriendendienst, te meer u heeft verklaard connecties te hebben met belangrijke partijleden als partijsecretaris A.(...) S.(...) (CGVS, p.3) en dorpsgenoot en partijlid M.(...) N.(...) (CGVS, p.8,9). Op een andere foto staat u overigens samen met N.(...) op de foto (CGVS, p.13). Voorts toonde u tijdens het gehoor nog een filmpje waarin te zien is hoe de voorzitter tijdens een conferentie een aantal mensen toespreekt. Dat u plots zeer opzichtig door het beeld komt gewandeld,

is veelzeggend. Het kaartje van M.(...) I.(...) A.(...) herstelt uw geloofwaardigheid evenmin. Eender wie A.(...) ontmoet heeft, kan dergelijk kaartje verkregen hebben.

Tot slot kan nog worden vastgesteld dat u zelfs over de dood van M.(...) I.(...) A.(...) bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd. U beweert immers dat de voorzitter op de weg van Surobi naar Kabul werd doodgeschoten. Het CGVS voegde aan het administratief dossier informatie (van ANC zelf) toe, waaruit blijkt dat A.(...) het slachtoffer werd van een verkeersongeval. U blijkt niet in het bezit van informatie die zou aantonen dat de man vermoord werd (CGVS, p.15).

Bovenstaande vaststellingen leiden onvermijdelijk tot de conclusie dat uw relaas bedrieglijk is. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afgaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 18 december 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. Opvallend is wel dat de opstandelingen meer en meer zogenaamde soft targets, zoals redacties van radio's en kranten, ngo's, en internationale organisaties en mensenrechtenorganisaties, viseren.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Er vonden weliswaar enkele aanslagen plaats in de nabijheid van burgerlijke infrastructuur, toch kan niet gesteld worden dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit veel voorkomen in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u een alleenstaande, volwassen man bent die behalve een slecht gehoor geen melding maakt van gezondheidsproblemen. Uit uw verklaringen is gebleken dat u vertrouwd bent met de stad Jalalabad, waarvan het stadscentrum op nauwelijks zeven of acht kilometer van Khosh Ghonbad gelegen is. U verklaart dat u geregeld in Jalalabad kwam, waar u goederen kocht

die u nadien in Chawke Bani verkocht. Uit uw verklaringen bleek een goede kennis van de stad Jalalabad. U noemde markten, wijken, stations en andere plaatsen in de stad. Ook uw broer M.(...) kent de stad goed. Hij verklaarde dat hij jarenlang als schilder in Jalalabad werkte (CGVS, broer, p.17), dat veel mensen van uw dorp in Jalalabad werken (CGVS, broer, p.18) en dat heel wat van zijn Facebookvrienden in Jalalabad wonen (CGVS, broer, p.17). Verder blijkt ook dat u familie heeft in Jalalabad. U stelt dat uw oom M.(...) in Jalalabad woonachtig is. Ook zijn vijf zonen wonen in Jalalabad (CGVS, p.9, 10). Een van die zonen, uw neef F.(...), zou zelfs diegene zijn geweest die jullie vertrek uit Afghanistan regelde (CGVS, p.9, 10). Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd waarom u zich niet in Jalalabad zou kunnen vestigen, antwoordde u dat u behalve de moeilijkheden met de Taliban geen andere problemen ziet die zulks zouden verhinderen (CGVS, p.14). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de Taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Uw taskara vermag de appreciatie van het CGVS niet te weerleggen. Uw identiteit staat in deze beslissing immers niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Blijkens de titel en de aanhef van zijn verzoekschrift dient verzoeker een beroep tot nietigverklaring in tegen de beslissing van de commissaris-generaal, waarbij hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt echter inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 39/2, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), over volheid van rechtsmacht en treedt aldus niet louter op als annulatierechter, tenzij voor wat betreft de in artikel 57/6, eerste lid, 2°, en artikel 57/6/3 van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen alsmede voor de beslissing die toepassing maakt van artikel 52, § 2, 3°, tot 5°, § 3, 3°, § 4, 3°, of artikel 57/10 van de vreemdelingenwet. De *in casu* bestreden beslissing betreft een beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep zal dus overeenkomstig artikel 39/2, § 1, van de vreemdelingenwet worden behandeld en er zal enkel tot vernietiging worden overgegaan in de gevallen dat er aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van zijn broer A. M. Verzoeker roept geen eigen motieven in en er worden geen andere middelen aangevoerd dan diegene in het verzoekschrift, dat gericht is tegen de beslissing aangaande verzoekers broer A. M.

3.2. Bij arrest nr. 177 839 van 17 november 2016 werd de aanvraag van verzoekers broer A. M. om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad verworpen. In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"3.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker de schending op van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het

Vluchtelingenverdrag) en van "de zorgvuldigheidsplicht juncto de motiveringsplicht." Verder maakt verzoeker in zijn middel gewag van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 52, § 2, 57/6, 2de lid, en 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet. Verzoeker zet zijn enig middel uiteen als volgt:

"Artikel 1 van het Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève beschouwt als vluchteling:

(...)

De vrees voor vervolging moet conform artikel 48/3 §2 VrW. voldoende ernstig zijn en volgens de Memorie van Toelichting (Pari. St. Doc. 51-2478/001, p. 82) kan de vervolging ook ontstaan in de vorm van administratieve, politieke en/of gerechtelijke maatregelen die ofwel op zichzelf het karakter hebben van vervolging, ofwel naar de vorm legaal zijn maar met het oog op vervolging worden misbruikt ofwel in overtreding met de wet worden uitgevoerd en voldoende ernstig zijn om een terugkeer naar het land van herkomst uit te sluiten.

Bovendien moet het om een politieke vervolging gaan, namelijk omwille van ras, religie, nationaliteit, zijn behoren tot een bepaalde sociale groep, of zijn politieke overtuiging. Er moet ook een verband zijn tussen de vervolging en de grond (art. 48/3 §3 VrW).

Vervolging op grond van ras moet voornamelijk worden aangenomen in gevallen waarin de auteur van de vervolging de door hem vervolgte personen op grond van een feitelijk of vermeend verschil beschouwt als behorend tot een andere raciale groep dan de zijne en wanneer daarin de grond van zijn optreden of de vrees voor vervolging is gelegen [Pari. St. Doc 51-2478, p. 82).

De asielzoeker moet zijn vrees voor vervolging of op risico op ernstige schade niet bewijzen, doch moet hij deze aannemelijk maken. en zulks met alle middelen die hij zou kunnen uitbrengen. Daarenboven moet hij een geloofwaardig relaas naar voren brengen.

De asielzoeker bezit de plicht de waarheid te vertellen en moet alle elementen in een geloofwaardige en samenhangende verklaring naar voor brengen, vrij van fundamentele tegenstrijdigheden. De bewijslast rust in beginsel op de asielzoeker zelf.

Deze bewijslast gaat echter niet zo ver dat de asielzoeker moet aantonen dat de gevreesde vervolging ook daadwerkelijk zal plaatsvinden. Het bestaan van objectieve feiten die bewijzen dat er aanleiding is tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging volstaat.

Verwerende partij stelt dat verzoeker zijn relaas niet geloofwaardig is i.h.b.:

- dat het weinig geloofwaardig is dat hij met zijn profiel voor de voorzitter van ANC zou hebben gewerkt;
- dat verzoeker zijn informatie omtrent zijn functie en activiteiten zouden bijzonder vaag en summier zijn;
- dat de neergelegde documenten eerder het bedrieglijk karakter van zijn relaas staven, dan deze ontkrachten;

Aangezien verzoeker de stelling is toegedaan dat hij de kern van zijn asielrelaas aannemelijk heeft gemaakt door een geloofwaardig relaas naar voren te brengen en dat verzoeker diverse stukken heeft neergelegd dewelke zijn functie en activiteiten aantonen.

Deze stukken worden niet ernstig genomen door verwerende partij...

Verzoeker heeft doorheen zijn convocatie steeds gesteld dat hij geen persoonlijke lijfwacht was van de voorzitter van ANC, doch dat hij slechts een "observator" was en dat hij niet stricto sensu instond voor de veiligheid van de voorzitter.

Verwende partij motiveert niet afdoende waarom de neergelegde stukken een bedrieglijk karakter zouden bezitten en door aan verzoeker een grotere rol toe te kennen dan dewelke hij uitgeoefend heeft, vergt men informatie dewelke verzoeker heel duidelijk blijkend niet kan verstrekken.

Aangezien verzoeker in het verlengde van het bestaan van objectieve feiten in zijn land van herkomst naar de volgende actuele pertinente bronnen verwijst.

Immers is verzoeker zijn provincie Nangarhar gelegen in het Oosten van het land. Jalalabad - al naar verzoeker geadviseerd wordt om te verhuizen - is tevens gelegen in datzelfde provincie.

"Bij een zelfmoordaanslag in Jalalabad, een stad in het oosten van Afghanistan, zijn vandaag minstens twaalf doden en tientallen gewonden gevallen. Dat hebben Afgaanse functionarissen meegedeeld".

"35 doden bij aanslag Afgaanse stad Jalalabad - 'opgeëist door IS"

De Taliban blijven het vermogen houden aanslagen te plegen in bijna het gehele land ook in het noorden en het westen en in steden als Kaboel. In de landelijke overwegend door Pashtun bewoonde gebieden in het oosten en zuiden van Afghanistan komt het meeste geweld geïnitieerd door opstandelingen voor. Er is sprake van relatieve stabiliteit in de belangrijkste steden van Afghanistan, Kaboel, Mazar-i-Sharif, Herat, Kandahar en Jalalabad, maar veel van de wegen die naar deze steden leiden worden gebruikt door opstandelingen, ontvoerders en kapers.

www.kruispuntmi.be/.../beleidsnota-CGVS-Afghanistan-feb201Q-NLpdf

"Op basis van grondig onderzoek van de actuele situatie in Afghanistan, erkent het CGVS dat de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan zeer problematisch is en dat er actueel een gewapend conflict heerst. De veiligheidssituatie is echter regionaal erg verschillend. De status van subsidiaire bescherming wordt daarom in principe effectief toegekend aan burgers uit de onveilige gebieden in Afghanistan. In tegenstelling tot andere EU-landen dient de asielzoeker hiertoe niet noodzakelijk het bewijs te leveren van een individueel risico."

"In lijn met de "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan" van juli 2009 worden Afghaanse asielzoekers met een geloofwaardig risicoprofiel in principe als vluchteling erkend. Voorbeelden van risicoprofielen: personen die met de Afghaanse overheid of ISAF hebben samengewerkt, alleenstaande vrouwen, personen die behoren tot religieuze of etnische minderheden, journalisten,..."

"Het CGVS erkent dat er in Afghanistan een algemene onveiligheidsituatie heerst. Om die reden kent het CGVS wel degelijk de status van subsidiaire bescherming toe aan Afghaanse burgers voor wie er een reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Hiertoe dient de asielzoeker niet noodzakelijk het bewijs te leveren van zijn/haar individueel risico. Het CGVS voert in casu een beleid dat door de band veel ruimer is dan het beleid gevoerd door menig ander EU-land. "

"Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde gezaghebbende bronnen en literatuur door CEDOCA (researchdienst van het CGVS) blijkt dat er duidelijk regionale verschillen zijn in de veiligheidssituatie in Afghanistan. "

"Het CGVS kent in concreto subsidiaire bescherming toe aan Afghaanse asielzoekers die afkomstig zijn uit volgende gebieden: provincies in het Zuiden en Oosten"

"Uit research van CEDOCA blijkt dat er door de grote internationale aanwezigheid in Kabul voldoende verslaggeving over de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul bestaat en dat de veiligheidssituatie niet significant is gewijzigd sinds het UNHCR advies van oktober 2008.

In de hoofdstad Kabul worden aanvallen uitgevoerd door de Taliban, doch in de hoofdstad KABUL wordt geen "open combat" gevoerd. De incidenten in de hoofdstad nemen de vorm aan van zelfmoordaanslagen en aanvallen op high profile doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd en nemen ook de vorm aan van zelfmoordaanslagen en bembommen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Ook is het geweld in de hoofdstad Kabul niet aanhoudend en gelokaliseerd en is de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt.

Verscheidene bronnen liëren een belangrijk deel van de toename van het geweld aan de presidentsverkiezingen. Hoewel er in die specifieke context in aanloop naar de verkiezingen aanslagen werden gepleegd waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen: is heden het risico voor Afghaanse burgers niet significant toegenomen. De gewone Afghaanse burgers werden bij deze gelokaliseerde aanslagen niet gevisieerd.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict."

Aangezien in het verlengde hiervan weze vermeld dat een weigering die de eigen intentieverklaring van verwerende partij helemaal negeert. onvoldoende gemotiveerd is (RvV 6445).

www.kruispuntmi.be/uDloadedfiles/.../UNHCR%20Afghanistan.pdf

<http://dewarerelatie.nl/actueel/mivd-taliban-veel-te-sterk-voor-afghaans-leaer/>

<http://dewarerelatie.nl/actueel/taliban-valt-opslaacentrum-van-navo-aan/>

Aangezien verwerende partij gemakkelijkshalve de neergelegde stukken catalogiseert als zijnde ongeloofwaardig en vals.

Aangezien verzoeker in casu een geloofwaardig risicoprofiel heeft en in principe als vluchteling kan worden erkend om reden dat hij een persoon is die met de Afghaanse overheid heeft gewerkt.

Minstens kan verwerende partij het tegendeel niet afdoende aantonen in de bestreden beslissing.

Aangezien de stelling van verwerende partij dat verzoeker zijn verklaringen de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas ernstig ondermijnen en dat de bekomen stukken vals zijn derhalve niet afdoend draagkrachtig en deugdelijk is.

Bij de uiteindelijke beoordeling van de geloofwaardigheid moet men rekening houden met de onmogelijkheid om zich alle gegevens of minder belangrijke gegevens te herinneren of die weer te geven. Aangezien verzoeker de kern van de precieze oorzaak van zijn problematiek uitbundig aan verwerende partij gepresenteerd heeft, doch kon zich alle gegevens of minder belangrijke gegevens tijdens zijn verhoor niet kon weergeven wegens de trauma's die hij aldaar heeft meegemaakt.

Aangezien verwerende partij zeer duidelijk spijkers op zeer laag water tracht te zoeken...

Aangezien verwerende partij zich op minder belangrijke tegenstrijdigheden, onbelangrijke vaagheden of onjuiste verklaringen poot die niet van wezenlijk belang zijn, en deze flauwe argumenten niet als beslissende factoren zouden moeten worden gehanteerd, met dien verstande dat er van fundamentele tegenstrijdigheden zoals door verwerende partij wordt aangehaald in de bestreden beslissingen op p. 2 en 3, in casu geen sprake van kan zijn, waardoor voormelde motivering tevens als niet afdoende draagkrachtig en deugdelijk dient te worden geëtiketteerd.

In de praktijk wordt de bewijslast, die aanvankelijk op de asielzoeker rust, verschoven naar een "gedeelde bewijslast": i.e. door de asielzoeker en de beoordelende instantie zelf in die zin dat de beoordelende instantie de pertinente feiten helpt vast te stellen en te evalueren op basis van de informatie waarover de beoordelende instantie beschikt.

De behandelende instantie moet de verklaringen vergelijken met algemeen beschikbare informatie en natrekken waar nodig, wat in casu niet afdoende gebeurd is door verwerende partij.

Aangezien verwerende partij onmiskenbaar op de hoogte is van de algemene onveiligheidssituatie in Afghanistan en de streek van verzoeker wordt in concreto beschouwd als zijnde een gebied aan de welk minstens de subsidiaire bescherming kan worden toegekend.

Het geweldsniveau is - rekening houdende met de recente aanslagen in Afghanistan - onder geen enkel beding regionaal gebonden.

Aangezien uit deze informatie, de welk tevens benut wordt door verwerende partij blijkt dat de incidenten in Jalalabad - alwaar verwerende partij verzoeker adviseert om te verhuizen - de vorm aanneemt van zelfmoordaanslagen en aanvallen op high profile doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd en nemen ook de vorm aan van zelfmoordaanslagen en bembommen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen tevens gevisieerd.

Aangezien het onstuitbaar moge vaststaan dat door verzoeker neergelegde overtuigingsstukken de door hem aangehaalde objectieve feiten zonder meer aannemelijk maken, in tegenstelling door wat verwerende partij wordt aangehaald.

In ondergeschikte orde meent verzoeker dat bij de materiële onmogelijkheid om de feiten te bewijzen de eigen verklaringen van de asielzoeker volstaan voor zover die samenhangend en geloofwaardig zijn. In dit geval kent men het voordeel van de twijfel toe aan de asielzoeker, wat in het voorliggend geval niet gebeurd is.

Er dient te worden opgemerkt dat verwerende partij in de bestreden beslissing de feitenrelas van verzoeker op geen enkele wijze toetst aan de algemeen bekende informatie inzake het optreden van politie en justitie in Afghanistan, en hanteert irrelevante tegenstrijdigheden aan om het asielverhaal van verzoeker af te wijzen.

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen.

Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt. Schending van de art. 2 en 3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Tot slot blijkt uit de bestreden beslissing niet afdoende waarom verzoeker ook het subsidiaire beschermingsstatuut geweigerd wordt. Tegenpartij beperkt zich tot een conclusie dat verzoekster "niet in aanmerking [komt] voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet", zonder dat zij daar afdoende argumenten voor aandraagt.

Verwerende partij verwijst slechts naar achterhaalde bronnen. De situatie is echter beduidend anders in Jalalabad (Afghanistan). Jalalabad is gevestigd in de regio Nangarhar in Afghanistan.

"Evenals in het eerste kwartaal van 2013 steeg het aantal AGE-aanvallen in het eerste kwartaal van 2014 vooral in het oosten van het land, waarbij in Nangarhar en Kunar het meeste geweld plaatsvond "6 "Er zijn verschillende groepen actief die soms in onderlinge competitie staan en grensoverschrijdend opereren. Tot deze AGE's behoren onder andere de Taliban, Hezb-i- Islami van Hekmatyar, het Haqqani-netwerk en verscheidene Pakistaanse jihadistische organisaties (voornamelijk Pakistaanse Taliban, Lashkar-e Taiba en Jaish-e Mohammed).7"

"In zijn algemeenheid kan gezegd worden dat de Afghaanse autoriteiten nauwelijks tot niet in staat zijn om de Afghaanse bevolking bescherming te bieden tegen geweld, met uitzondering van Kaboel tot op zekere hoogte. Dit vanwege corruptie, een ineffectief bestuur, een cultuur van straffeloosheid en een zwakke rechtsstaat. Een individu is voor bescherming in de eerste plaats afhankelijk van zijn eigen netwerk en relaties. Dit netwerk en relaties zijn vaak gebaseerd op jarenlange familiebanden, dorpsverhoudingen en etnische tradities. Geweld komt voor in heel Afghanistan, maar treft de

verschillende regio's in verschillende maten. Sommige regio's zijn stabiel dan andere, maar bomaanslagen en ontvoeringen kunnen overal in Afghanistan plaatsvinden.

Overigens zijn door gebrek aan toegang niet over alle gebieden incidenten te melden. Uit een stijging of daling van het aantal veiligheidsincidenten kan daarom geen eenduidige conclusie worden getrokken over de algehele veiligheidssituatie in Afghanistan.

"Hoewel de Taliban hebben aangegeven in principe geen burgerdoden te willen veroorzaken, waren de Taliban en andere opstandelingen ook in deze verslagperiode verantwoordelijk voor het merendeel van burgerslachtoffers".

"In het eerste halfjaar van 2014 was er een scherpe stijging van het aantal burgerdoden ten opzichte van het eerste halfjaar van 2013. In voorgaande jaren vielen vooral burgerslachtoffers door IED's. In de eerste helft van 2014 vielen er vooral burgerslachtoffers vanwege het toegenomen aantal grondgevechten (waarbij gebruik werd gemaakt van onder ander direct- en indirect geweervuur, mortieren, granaten, raketten). In deze periode vielen 4.853 burgerslachtoffers (1.564 doden en 3.289 gewonden), een toename van 24% ten opzichte van het eerste halfjaar van 2013. 74% van het aantal slachtoffers was direct te wijten aan activiteiten van de opstandelingen, 9% wordt toegeschreven aan de ANSF en 1% aan ISAF. Van de overige 12% slachtoffers is het onduidelijk aan wie ze zijn toe te schrijven. De toename aan grondgevechten zorgde ook voor een toename aan slachtoffers onder vrouwen en kinderen in het eerste halfjaar van 2014. U NAMA rapporteerde 1.071 kindslachtoffers (van wie 295 gedood), een stijging met 4% vergeleken met het eerste half jaar van 2013. Er waren 588 vrouwelijke slachtoffers (148 gedood), een toename van 24% vergeleken met dezelfde periode in 2013. Naast grondgevechten vielen er ook veel burgerslachtoffers door IED's. Ook vonden er (high profile) zelfmoordaanslagen plaats en vielen er burgerslachtoffers door collateral damage in de gewapende strijd, complexe aanvallen tegen individuen, dichtbevolkte centra en afgelegen buitenposten.

"Bij een zelfmoordaanslag in Jalalabad, een stad in het oosten van Afghanistan, zijn vandaag minstens twaalf doden en tientallen gewonden gevallen. Dat hebben Afghaanse functionarissen meegedeeld".

"35 doden bij aanslag Afghaanse stad Jalalabad - 'opgeëist door IS'"

Tegenpartij wijdt zelfs geen objectief onderzoek en woord aan de motivering van zijn weigering verzoeker subsidiaire bescherming te verlenen. Een summiere verwijzing naar documenten toegevoegd aan het dossier volstaat in casu niet.

Het is in casu voldoende dat aangetoond wordt dat de afkomst van de asielzoeker vaststaat en dat de algemene toestand in het land van herkomst bedreigend is voor de gehele bevolking van een land.

Het louter verwijzen naar de motivering van de weigering van het vluchtelingenstatuut volstaat daartoe niet. Dezelfde feiten waarover verzoeker verklaringen aflegde tot het bekomen van het vluchtelingenstatuut, dienen immers aan de definitie van de subsidiaire bescherming getoetst te worden, die volledig verschillende wettelijke toepassingsvoorwaarden heeft.

Tegenpartij negeert deze 'algemeen bekende feiten' en ondermijnt ten gevolge daarvan ten onrechte verder de geloofwaardigheid van verzoeker's verklaringen dat zijn vrees om bij een terugkeer naar Afghanistan vervolging te kunnen ondergaan door de autoriteiten of minstens een reëel risico te lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling of straf, waarvoor de artikelen 48/3 tot en met 48/5 van de Vreemdelingenwet en de Vluchtelingenconventie bepalen dat er bescherming tegen geboden dient te worden.

Uit de bestreden beslissing valt niet op te maken hoe tegenpartij tot de conclusie komt dat er geen sprake zou zijn van een reëel risico op ernstige schade, wat de toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut zou verantwoorden.

Verzoeker heeft dan ook geen enkele inzicht verworven in de weigeringsmotieven, noch kan hij opmaken hoe ze er eventueel nuttig rechtsmiddelen tegen zou kunnen aanwenden, zodat zelfs het normdoel van de motiveringsplicht niet vervuld is.

Tegenpartij toont dan ook onvoldoende aan waarom verzoeker geen 'reëel risico op ernstige schade' zou lopen bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, noch of dit zelfs maar onderzocht werd, terwijl artikelen 48/4 en 48/2 van de Vreemdelingenwet en artikel 77 van de Wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet haar daar wettelijk toe verplichten.

Nochtans heeft verzoeker aan zijn bewijsplicht voldaan en blijkt uit zijn verklaringen tijdens het gehoor voor tegenpartij en uit de 'algemeen bekende feiten' waarover onder meer de hoger aangehaalde objectieve bronnen berichten, dat zij weldegelijk minstens een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of straf mag vrezen bij een terugkeer naar haar land van herkomst, waarvoor de artikelen 48/2, 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet in bescherming voorzien.

Tegenpartij schendt op dit punt overduidelijk de genoemde wetsartikelen, de materiële en formele motiveringsplicht en de bestuurlijke zorgvuldigheidsplicht.

Concluderend mag dan ook gesteld worden dat verzoeker zijn volledige medewerking heeft verleend aan de asielinstanties door alle feiten waarover hij kennis heeft te hebben vermeld.

Zijn verklaringen zijn coherent, geloofwaardig en niet tegenstrijdig met algemeen gekende feiten in Afghanistan.

Hij heeft de gegrondheid van zijn vrees voor vervolging dan ook voldoende aannemelijk gemaakt, zodat tegenpartij had dienen te besluiten tot het erkennen van verzoeker als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Tegenpartij had minstens dienen te erkennen dat er 'zwaarwegende gronden' bestaan om aan te nemen dat verzoeker 'wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert', 'een reëel risico op ernstige schade' zou lopen en haar bijgevolg de subsidiaire beschermingsstatus had moeten toekennen.

Door hem dat daarentegen in de bestreden beslissing elk van beide beschermingsstatuten te weigeren, schendt tegenpartij de artikelen 48/2, 48/3, 48/4 en 48/5, 52, §2, 57/6, 2de lid, 62 en 77 van de Vreemdelingenwet, artikel 1 van de Vluchtelingenconventie, de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel, de algemene motiveringsplicht en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991.

Uit het voorgaande uiteenzetting blijkt dat de bestreden beslissingen niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunen op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat de middelen bijgevolg ernstig zijn."

3.2. Het middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending zou aanvoeren van artikel 52, § 2, van de vreemdelingenwet en van artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet. Onder "middel" dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen: "de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden" (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Verzoeker laat na om te preciseren op welke wijze bovenstaande wetsbepalingen zouden worden geschonden.

3.3. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.4. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, en bij uitbreiding artikel en 57/6, 2de lid, en 62 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Waar verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient er op te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdelijk zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739).

3.5. De bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, vindt haar juridische grondslag in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal is in de bestreden beslissing van oordeel dat verzoeker er niet in is geslaagd een persoonlijke vrees voor vervolging, zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag, of een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, waarbij wordt gewezen op een aantal ongeloofwaardigheden en vaagheden in zijn relaas. De commissaris-generaal merkt vooreerst op dat het niet geloofwaardig is dat een persoon met het profiel van verzoeker – iemand die geen enkele ervaring heeft op het vlak van beveiliging of intelligence – zou moeten instaan voor de veiligheid van een persoon die zo belangrijk en bekend is als de voorzitter van de politieke partij 'ANC'. Uit het gehoor blijkt ook dat verzoeker zeer vaag en summier blijft als hem naar meer informatie gevraagd wordt wat zijn functie exact inhield. Zo kan verzoeker niet nader in detail treden hoe hij precies de route die A. aflegde juist controleerde en weet hij niet of er nog andere veiligheidsmensen bij A. in dienst waren. Verder wijst de commissaris-generaal op de inconsistenties in verzoekers relaas over de vraag of er al dan niet werd samengewerkt met de politie en hoe dat dan wel gebeurde. Verzoekers broer bleek evenmin te kunnen vertellen welke functie verzoeker juist had bij het 'ANC' terwijl zij samen omwille van dezelfde redenen Afghanistan hebben verlaten en dat verzoeker geen enkele informatie heeft over het verleden van A. De door verzoeker neergelegde stukken zijn niet in staat om de vastgestelde ongeloofwaardigheden op te heffen. De commissaris-generaal wijst er daarbij op dat de badge en de brief aan verzoeker een andere functie toeschrijven dan hij zelf verklaarde te hebben gehad, dat de foto's geen bewijs zijn dat hij voor het 'ANC' heeft gewerkt, het filmpje van verzoeker opgezet spel lijkt en het kaartje van A. door eenieder verkregen kan worden.

Wat betreft de dood van A., beweert verzoeker dat hij vermoord werd, terwijl uit informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat A. is omgekomen bij een verkeersongeval. Bovenstaande vaststellingen doen de commissaris-generaal concluderen dat verzoekers relaas bedrieglijk is, waardoor hij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. Aangaande de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet meent de commissaris-generaal na onderzoek van de veiligheidssituatie dat verzoeker de gevaarlijke situatie in zijn district kan ontvluchten door zich in Jalalabad te vestigen. Hierbij wordt erop gewezen op het feit dat er geen geloof wordt gehecht aan zijn verklaring dat hij ongeschoold zou zijn (de Dienst Vreemdelingenzaken merkte op dat verzoeker leek te kunnen lezen en verzoeker heeft twee Facebookaccounts) en dat hij naar het Verenigd Koninkrijk is gevlucht, waaruit mag worden afgeleid dat verzoeker daaruit een aantal zaken heeft geleerd. Verder is verzoeker verschillende keren in Jalalabad geweest, heeft hij daar gewerkt en wonen er vrienden en familie van hem. Verzoeker haalt behalve het door de commissaris-generaal ongeloofwaardig geachte relaas geen problemen aan die hem zouden beletten zich elders in Afghanistan te vestigen. Alle elementen in acht nemend, is de commissaris-generaal van mening dat er voor verzoeker een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief voorhanden is in de zin van artikel 48/5, §3, van de vreemdelingenwet in de stad Jalalabad.

3.6. In zijn middel gaat verzoeker in de eerste plaats in op een aantal begrippen uit de vluchtelingendefinitie waarbij hij meent "(...) dat hij de kern van zijn asielrelaas aannemelijk heeft gemaakt door een geloofwaardig relaas naar voren te brengen en dat verzoeker diverse stukken heeft neergelegd dewelke zijn functie en activiteiten aantonen." Verzoeker stelt dat hij steeds heeft aangegeven geen persoonlijke lijfwacht te zijn geweest van de voorzitter van het 'ANC', maar slechts een "observator" en als dusdanig niet "stricto sensu" instond voor de veiligheid van de voorzitter. Uit het gehoorverslag blijkt nochtans dat verzoeker verklaarde dat hij "van de security" was (AD, stuk 4, gehoorverslag CGVS, 13 mei 2016, p. 6), dat hij "de veiligheid onderweg moest checken" (Ibid., p. 7) en dat hij samen met "nog twee lijfwachten" verantwoordelijk was voor de veiligheid van A. en rechtstreeks onder diens gezag stond (Ibid., p. 9). Uit de verklaringen van verzoeker kan dus wel degelijk worden afgeleid dat hij (minstens mede-)verantwoordelijk was voor de veiligheid van de partijvoorzitter en dat de commissaris-generaal hem geen grotere rol heeft toebedeeld dan uit zijn eigen verklaringen kan worden afgeleid. Bovendien blijkt uit de door verzoeker neergelegde badge (AD, stukken 3 en 4, brief ANC en badge ANC), dat hij, die beweert analfabeet te zijn (AD, stuk 12, Vragenlijst DVZ, 13 oktober 2015, vraag 11), de functie van "Security Secretary" zou hebben bekleed en verantwoordelijk zou zijn voor "all Security management of ANC President Q.(...) M.(...) I.(...) A.(...)". De Raad stelt vast dat het dus eerder verzoeker zelf is die aan de basis ligt van een eventuele verkeerde inschatting van de functie die hij zou hebben uitgeoefend. Het is immers weinig geloofwaardig dat een persoon zoals verzoeker, die totaal geen ervaring heeft in de veiligheidssector en enkel als schilder had gewerkt (AD, stuk 12, Verklaring DVZ 13 oktober 2015, vraag 12 + AD, stuk 4, gehoorverslag CGVS 13 mei 2016, p. 10)) zou worden ingeschakeld als veiligheidsagent van de voorzitter van een bekende politieke partij. Verzoeker bleek geen realistisch beeld te kunnen schetsen van het werk van een veiligheidsagent. Zo stelde hij dat hij "(d)e mensen [moest gaan] bekijken, zien of er geen verdachte mensen onderweg waren". Die verdachte individuen bleken dan mensen te zijn met een tulband of zij die een motorfiets hebben (AD, stuk 4, gehoorverslag CGVS 13 mei 2016, p. 7, 11 en 13). Tevens bleek verzoeker zijn collega-lijfwachten niet te kennen (Ibid., p. 9) noch de namen van andere mensen die mee instonden voor de veiligheid van A. (Ibid., p. 12 + 14) en kon hij geen nadere informatie geven over A., onder wiens rechtstreeks gezag hij nochtans stond (Ibid., p. 16). Uit al deze elementen blijkt dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden profiel van veiligheidsagent van verzoeker. Volgens verzoeker focust de commissaris-generaal in zijn beslissing op een aantal "minder belangrijke tegenstrijdigheden, onbelangrijke vaagheden en onjuiste verklaringen" die niet van wezenlijk belang zijn. Hij blijft echter in gebreke om aan te duiden welke belangrijke elementen uit het gehoor een ander licht zouden werpen op zijn asielrelaas. Daarnaast beweert verzoeker dat, indien hij op bepaalde vragen niet kon antwoorden, dit te wijten is aan de trauma's die hij in Afghanistan heeft opgelopen, maar hij voegt geen enkel begin van bewijs toe dat zou toelaten te besluiten dat bepaalde traumatische ervaringen hem zouden beletten bepaalde vragen te beantwoorden.

3.7. In weerwil van verzoekers beweringen worden de door hem overgemaakte stukken wel degelijk ernstig genomen door de commissaris-generaal. Hierover wordt in de beslissing immers het volgende gesteld: "(...) De badge van ANC stelt dat u "Secretary" bent, wat u zelf ten stelligste ontkent. U zegt dat dit een vergissing moet zijn (CGVS, p.6). In de bevestigingsbrief staat dan weer te lezen dat u "Security Secretary" bent, bevoegd voor "all security management". Gevraagd naar meer uitleg, antwoordt u ongeletterd te zijn en enkel verantwoordelijk te zijn geweest voor de veiligheid op de weg naar locatie a of b. Dat men uw verantwoordelijkheden in de bevestigingsbrief schromelijk overdrijft, doet uw

geloofwaardigheid en die van de auteur van de brief geen goed. De foto's waarop de voorzitter te zien is en waarop u ook enkele keren figureert, bewijzen nog niet dat u ook voor ANC gewerkt heeft. Zo bent u te zien in het kantoor van M.(...) I.(...) A.(...). Gevraagd wat u daar deed, antwoordt u dat u eerst uw wedde ging ophalen en daarna "ter herinnering" een foto met hem liet maken. Dergelijke fotoshoot lijkt eerder op een vriendendienst, te meer u heeft verklaard connecties te hebben met belangrijke partijleden als partijsecretaris A.(...) S.(...) (CGVS, p.3) en dorpsgenoot en partijlid M.(...) N.(...) (CGVS, p.8,9). Op een andere foto staat u overigens samen met N.(...) op de foto (CGVS, p.13). Voorts toonde u tijdens het gehoor nog een filmpje waarin te zien is hoe de voorzitter tijdens een conferentie een aantal mensen toespreekt. Dat u plots zeer opzichtig door het beeld komt gewandeld, is veelzeggend. Het kaartje van M.(...) I.(...) A.(...) herstelt uw geloofwaardigheid evenmin. Eender wie A.(...) ontmoet heeft, kan dergelijk kaartje verkregen hebben. (...)" Door te poneren dat de door hem neergelegde brief van het 'ANC', zijn badge, foto's en filmpje de door hem aangehaalde feiten ondersteunen, bevestigt verzoeker alleen maar dat zijn verklaringen bedrieglijk zijn omdat de stukken hiermee totaal niet in overeenstemming zijn en dat aan zijn voorgehouden risicoprofiel geen enkel geloof kan worden gehecht.

3.8. De Raad stelt verder vast dat verzoeker niets inbrengt tegen de andere elementen waarop de commissaris-generaal zich steunt om tot de ongeloofwaardigheid van het relaas te besluiten, zoals de inconsistenties over zijn samenwerking met de politie, het feit dat verzoekers broer, die samen met hem omwille van de problemen van verzoeker Afghanistan verliet, niet kon verduidelijken wat verzoeker juist deed bij het 'ANC', de vaststelling dat verzoeker A. slechts op de hoogte heeft gebracht van zijn vlucht uit Afghanistan een dag na zijn asielaanvraag en zijn bewering dat A. werd doodgeschoten terwijl blijkt dat deze laatste is omgekomen in een verkeersongeval. De Raad wenst te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319). Er kan niet worden ingezien waaruit zou blijken dat de commissaris-generaal "spijkers op zeer laag water" tracht te zoeken, flauwe argumenten zou hanteren of op welke gronden er te dezen sprake zou zijn van een gedeelde bewijslast, zoals verzoeker beweert.

3.9. Waar verzoeker opwerpt dat er niet wordt getoetst "aan de algemeen bekende informatie inzake het optreden van politie en justitie in Afghanistan", stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker nergens in zijn asielrelaas heeft aangegeven dat hij problemen zou hebben gehad met de politie of het gerecht. Verder is de commissaris-generaal bij het bestaan van een ongeloofwaardig relaas niet verplicht een onderzoek of een toetsing te verrichten naar de toestand van het land van herkomst. De actuele situatie in het land van herkomst dient slechts nader te worden onderzocht indien verzoekers relaas voldoende geloofwaardig overkomt, hetgeen in casu niet het geval is (RvS van 29 september 2004, nr. 135.540). Het voordeel van de twijfel, waarvan verzoeker meent dat het aan hem dient te worden toegekend, kan ook enkel spelen als men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen. Het voordeel van de twijfel moet aan een vluchteling worden toegekend wanneer zijn verhaal waarachtig overkomt en niet in strijd is met de algemeen bekende feiten (RvS 4 juli 2002, nr. 108.847). Aangezien verzoekers relaas hoegenaamd niet waarachtig overkomt, zoals nochtans vereist door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, kan hij het voordeel van de twijfel geenszins inroepen.

3.10. Nu verzoeker er niet in geslaagd is zijn relaas alsnog aannemelijk te maken, kunnen de door hem aangehaalde feiten niet worden aangegrepen om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a), en b), van de vreemdelingenwet aan te tonen, zodat hij op die gronden niet in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers bewering als zou de bestreden beslissing niet motiveren waarom de subsidiaire beschermingsstatus aan hem wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

3.11. Wat de subsidiaire bescherming betreft op grond van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet, dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker

redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Uit een samenlezing van artikel 48/4 en 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet blijkt dan ook dat een beoordeling per regio van de veiligheidssituatie vanuit juridisch oogpunt geen probleem vormt. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot het deel van het land waar geen reëel risico op ernstige schade bestaat. In casu is de commissaris-generaal van mening dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in Jalalabad te vestigen, een stad waarmee verzoeker vertrouwd is omdat hij er familie en vrienden heeft wonen en er gedurende meerdere jaren heeft gewerkt (AD, stuk 4, gehoorverslag CGVS 13 mei 2016, p. 17 – 18). Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt nochtans het rapport 'UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan' van 6 augustus 2013 in rekening genomen dat het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan bevestigt en melding maakt van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door de 'COI Focus Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad' van 18 december 2015 dat door de commissaris-generaal als bijlage bij zijn nota met opmerkingen werd overgemaakt (Nota met opmerkingen, bijlage 1). Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat de stad Jalalabad, in afwijking van de rest van de provincie Nangarhar maar net zoals bijna alle andere provinciehoofdsteden, stevig in handen is van de overheid en relatief veilig is. Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile-doelwitten, waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het merendeel van de conflictgerelateerde incidenten in Jalalabad IED-ontdekkingen, arrestaties en het ontdekken van wapenopslagplaatsen zijn. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen. Hoewel de aard van het gebruikte geweld ervoor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet vaak voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. Ook de recente aanslag van 18 april 2015 kadert binnen dit patroon. Hoewel bij deze zelfmoordaanslag verschillende burgerslachtoffers te betreuren waren, was het doelwit van de aanslag het Afghaanse veiligheidspersoneel en andere overheidsmedewerkers die aan de bank stonden aan te schuiven om hun loon af te halen. De impact van de beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Verder dient erop gewezen te worden dat uit de 'COI Focus' kan worden afgeleid dat de acties van IS in Afghanistan tot nu toe in hoofdzaak gericht waren tegen de Taliban. In de provincie Nangarhar is een algemene opstand gaande tegen de Taliban. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de Taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. De stad Jalalabad blijkt een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten. Niettegenstaande er zich met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

3.12. Verzoeker haalt aangaande de veiligheidssituatie in Afghanistan informatie aan waarin gesteld wordt dat de Afghaanse autoriteiten in het algemeen niet in staat zijn om bescherming te bieden tegen het geweld dat er nog steeds heerst en dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen. Verder verwijst verzoeker naar bronnen waaruit blijkt dat er meer specifiek in Jalalabad (zelfmoord)aanslagen plaatsvinden en dat de Taliban nog steeds het vermogen hebben om toe te slaan. Volgens verzoeker is het geweldniveau "onder geen enkel beding regionaal gebonden" en worden Afghaanse burgers evengoed slachtoffer van de aanvallen tegen de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten. Door louter te ontkennen dat het geweldsniveau regionaal gebonden is, slaagt verzoeker er niet in de objectieve informatie van de commissaris-generaal aan het wankelen te brengen, waaruit blijkt dat dit wel degelijk het geval is. Dat geweld verschillende regio's in verschillende mate treft, wordt overigens bevestigd in de informatie die verzoeker zelf aanhaalt (Verzoekschrift, p. 8). In de landeninformatie, waar de commissaris-generaal zich op baseert, wordt helemaal niet ontkend dat er in

Jalalabad nog aanslagen plaatsvinden. Dit geweld neemt echter niet de vorm aan van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Dit blijkt ook uit de info waar verzoeker naar verwijst en waarin gesteld wordt dat de belangrijkste steden in Afghanistan (waaronder Jalalabad) redelijk stabiel zijn (Verzoekschrift, p. 4). Waar verzoeker in zijn middel uitvoerig een passage citeert van het Commissariaat-generaal over de veiligheidssituatie in Kabul (Verzoekschrift, p. 5), merkt de Raad op dat deze in casu weinig relevant is daar in de bestreden beslissing een intern vestigingsalternatief wordt besproken in de stad Jalalabad. Er werd vastgesteld dat er in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 c), van de vreemdelingenwet.

3.13. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, noch van de aangevoerde artikelen uit de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de motiveringsplicht.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.”

3.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en geen reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN